

Vosk(n)oviny od minulého čísla získaly pevnou strukturu, kterou budou držet až do konce letošního ročníku. Ale to v žádném případě neznamená, že přehledkový plátek svým čtenářům už neposkytne žádná překvapení. Naopak, letos je nutností mít doma všechna čísla. Kromě tradičních rubrik je celý ročník propojen seriálem, jež zcela realisticky přibližuje, jak složitým procesem plátek prochází, než ho dostanete do rukou. Navíc dnes V(n) přináší poprvé recenzi Oldřicha Randuly. Pro recenze porotců byl zvolen model „2 ze 3“, a tak se budou hodnocení jednotlivých porotců na stránkách V(n) spravedlivě střídat.

Jak se rodí Vosk(n)oviny, díl 2.

V(n) Zajímá vás, kdy začínají přípravy nového ročníku oblíbeného plátku? První oficiální porada redaktorek proběhne ještě před školními prázdninami. Na tomto setkání je prioritou zodpovědět základní otázky:

- Co nového přinese čtenářům letošní ročník Vosk(n)ovin?
- Změní se vzhled přehledkových listů?
- Dočkají se snad V(n) většího formátu?
- V jaké formě bude čtenářům zprostředkováváno hodnocení odborné poroty?
- Co bude obsahem prvního čísla?
- Jaké společné téma bude letošní přehledku spojovat?
- Byl by ze strany čtenářů zájem o soutěž?
- Dáme si dort nebo zmrzlinu?

Po informační schůzce se redaktorky loučí plny euforie, neboť vše dosud neznámé bylo vymyšleno, odsouhlaseno či alespoň nadneseno k dalšímu úvahám. Nic nebrání tomu, aby první číslo Vosk(n)ovin mohlo být připraveno s řádným předstihem a ne, jako v minulých letech, na poslední chvíli a s jazykem na vestě.

Do výše popsaného idylického, sluncem zalitého harmonogramu ale zasáhnou dva úhlavní nepřátelé (nejen) redakční práce. Nazývají se červenec a srpen – jejich zásluhou nabere redakce „skluz“, veškeré práce finišují začátkem září, zato v závrtném nasazení. Pár dní před uzavírkou konečně začíná úvodní číslo získávat konkrétní obrysy a k tisku je odesláno v den zahájení Voskovcovy Sázavy, opět s jazykem na vestě. V následujících týdnech musí všichni udržet vysoké tempo, neboť na každé další číslo má redakční tým 160 hodin a čas začíná neúprosně běžet v okamžiku spuštění opony za pátečním představením...

Pozn. redakce: Daly si dort i zmrzlinu...

Co bylo porotou vysloveno a nemělo by zapadnout, tentokrát k představení Naši vaši furianti

Jan Rejhon

O tvrzení, že v jednoduchosti je krása, a že jedinou nutnou technikou k dobrému hudebnímu doprovodu je talent, nás opět přesvědčili herci a muzikanti z Ořechova.

Ten výsledný skvělý dojem a ušní terapie je ale skládačka několika důležitých prvků, které si však ořechovští nezapomenou vždy přibalit s sebou.

Když máte v souboru alespoň tři velmi instrumentálně zdatné muzikanty, kteří nevnímají jen sebe, ale také své pěvecké okolí, a kteří ctí čistotu tónu a rytmus, můžete bedňáky se zvukařem nechat doma. Pan režisér, který do této trojice samozřejmě patří, si navíc pečlivě vybral zpěváky svých písní. V tomto směru to vlastně ale zas tak složité neměl. Drtivá většina zpívá výborně. A kdo ne, nehraje si na to. A toho si cením asi nejvíc, protože tenhle pokorný základ dnes nebývá pravidlem ani u profesionálů. V Ořechově to však ještě stále vědí.

Mou jedinou „výtku“, která je vlastně ale chválou, je fakt, že zhruba od půlky představení bylo písní slyšet méně a méně začaly zkrátka chybět. Aby ne. Tomuhle souboru to zpívá a hraje bezvadně.

Oldřich Randula

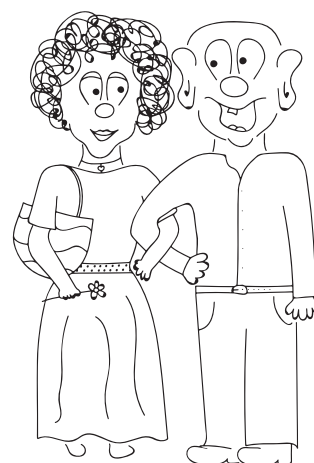
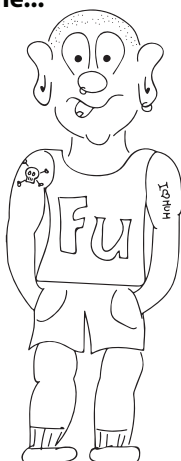
Ořechovští ochotníci u nás nebyli poprvé a zaplněné hlediště dosvědčovalo, že jejich představení patřívají k tomu nejlepšímu, co lze během Voskovcovy Sázavy shlédnout. A ani tentokrát nezástal sázavský divák zklamán.

Hned od prvních vteřin to bylo představení barevné, zábavné, živé až živelné, ale přitom vynalézavé, chytré, promyšlené a dotažené do nejmenších detailů. Když už část scény tvoří rybník – jsou v něm kachničky i plavec v pruhovaných plavkách. A když už jsou tam kachničky, neúnavně plovou a potápí se a plavcovy nožky kopou a odráží se, až se člověk diví, že voda necáká kolem dokola (a to jen proto, že je to jen zdařilá iluze z modré látky). A jeden by nevěřil, jak snadno a rychle se dá náves s rybníčkem přeměnit na interiér venkovské hospody či obecního úřadu. A to bez pauzy nebo zhasnutých světel.

Radost bylo pohledět i na pestré, ale pečlivě sladěné a nepřepřelávané kostýmy, trefně doplněné stejně tak ladícími gumáky, a to jsme byli svědky i toho, že v nich lze baletit. Ale nejen to – celá scéna je v neustálém pohybu, všichni herci kolotají a rotují a člověk často neví, kam se dívat dřív, a všechno je to téměř bezchybně sladěné a šlape to jako dobře promazaný stroj.

Ano, ořechovským ochotníkům s leccíms pomáhají profesionálové. A ano, jejich představení nepřináší nějakou hlubokou světonázorovou myšlenku. Nicméně ani jedno u jejich představení není podstatné. Oni hrají pro zábavu – a tu udělat umí, navíc neotřele a se smyslem pro chytrý humor. A to je můj šálek čaje. Navíc, jen málokdy mám pocit takového souznění s postavou, jako když jedna sousedka jednoslovně zhodnotí chování a vystupování jiné – „kráva“. Upřímně, výstižně, jasně. A takové bylo celé představení.

Vhodné i nevhodné...

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Ořechovské divadlo je špičkový divadelní soubor s více než stoletou tradicí, jež svou divadelní poetikou a múzičností těší diváky nejen po celé republice, ale i v zahraničí. V repertoáru souboru nalezneme výhradně veselohry, kdy se jedná buď o autorská díla nebo výrazně zpracovaná díla české či světové klasiky.

Naši vaši furianti je úprava notoricky známé Stroupežnického veselohry. Furiantství patří k našemu národnímu naturelu až do dnešních dnů, a tak nás téma hry stále oslovuje... a v případě Našich vašich furiantů výborně baví. Nebyli jsme ochuzeni o základní příběh hry, spor ohledně přidělení místa ponocného, který byl rozehrán s furiantstvím hlavním hrdinům přímo vlastním, a zároveň jsme se smáli po celou dobu představení. Hlavním hrdinům... a možná i trochu sami sobě.

Rozhovor s Vlastimilem Peškou, režisérem, autorem hudby, návrhu scény i kostýmů hry Naši vaši furianti

Jak jste se dostal k režii Ořechovského souboru?

To je hodně dlouhá historie, letos už s nimi pracuji 45 let. Tehdy jsem končil na konzervatoři a zavolal mi pán, který kdysi dělal divadýlko v Ořechově. Řekl mi, že se obnovuje ochotnická činnost a když umím hrát na housle, budu určitě umět hrát i divadlo. Druhý den jsem šel na zkoušku a od té doby tam působím. Nejprve jsem samozřejmě hrál, hned ve dvaceti jsem dostal roli pětadesátiletého, teď opravdu těch pětadesát mám (smích).

V programu jsme se dočetli, že neděláte pouze režii, ale také hudbu, kostýmy a scénu...

Jsem vystudovaný hudební skladatel, poté jsem nastoupil do „Ypsilonky“ jako herec a hudebník. V té době byla povinná vojna, po ní jsem ještě studoval činoherní režii.

Proč jste se rozhodl pro Naše furianty a jejich úpravu?

Výběr hry vždycky vychází z dispozic Ořechovského souboru. Navíc, vždy jsem si říkal, že Naše furianty chci alespoň jednou v životě udělat, třeba s Ořechovčákama, s nimi jde vždy o poloprofesionální práci. Jenomže trvá rok, než s nimi dám dohromady, mám na to strašně málo času. Scházíme se nejprve jednou za čtrnáct dní, pak jednou za týden a když přejdeme do finále, posledních čtrnáct dní před premiérou, tak klidně denně. Ty Furianty jsem měl v sobě, a že je proškrtám a upravím podle svého, to je u mě normální. Nebavilo by mě dělat je klasicky, ale jak vidíte, nic v nich neschází. Má to spád a mám pocit, že divák je spokojený.

Rozhovor s Vendulou Peškovou, herečkou Ořechovského divadla, představitelkou role Kristýny, dcery krejčího Fialy

Jak se Vám hraje role potrhle Kristýny?

Ta role je super, sedla mi hned od začátku. Je skvělá v tom, že se člověk může úžasně vyblbnout. Tatka (režisér Vlastimil Peška, pozn. red.) mi řekl, že se mám vyřádit, takže jsem si to hned uchopila podle svého. Sedí mi to, člověk na scénu vběhne, vyřadí se, a čím je to blbější, tím je to lepší.

Kristýna je šestnáctileté děvče, jak vzpomínáte na dobu, kdy Vám bylo šestnáct?

U mě to bylo takové divočejší období, asi jako u každého - kamarádi, blbý rodiče, blbá škola, blbý divadlo. Od divadla jsem si dokonce dala pauzu, dvě hry jsem vynechala. Ale jsem ráda, že jsem u divadla nakonec zůstala. Je úžasné si odpočinout od svých problémů a oddechnout si.

Ještě máme otázku na Váš kostým...

Příšerný (smích). Představení hrajeme rok, už jsem si zvykla. Tatka na mě zkoušel navlékat všechno možné, než to vypadalo úplně debilně, pak řekl, že je to ono. Já nemám na výběr, co mi tatka dá, to si musím obléct (smích).

Ve hře máte i sólové party, jak jste na tom se zpěvem?

Nikdy jsem se za úplně dobrého pěvce nepovažovala, ale díky tomu, že zpívám píseň, která má znít falešně, je to bez problému. Člověk se vyřve a čím je to falešnější, tím je to lepší - opět.

V kolika letech jste stála na „prknech“ poprvé? V pěti letech, ve Strakonickém dudákově. Hrála

Říká se, že nejhorší práce na jevišti je se zvířaty. Jak se s nimi pracovalo Vám?

...jo takhle, vy myslíte ta loutková (smích). Já pracuji jako režisér v dětském brněnském divadle, kde to bez loutek nejde. Oblíbeného mám zajíce, přiznávám, že toho mívám v komediích často. Nevím proč, ale diváci mají rádi, když zajíc přeběhne přes scénu, to je vždycky hlahol... (smích)

V představení jsme viděli hodně mužů, o které bývá v ochotnických divadlech nouze. Kde je berete?

Jsou to v podstatě kamarádi, z poloviny profíci ode mne z divadla. S Karlem Hegnerem (role starosty, pozn. red.) jsem i studoval. Ono Ořechovské divadlo je prostě Ořechovské divadlo a já v něm využívám jak síly profesionální, tak ty síly čistě ochotnické.

Letos se ptáme všech bez rozdílu na téma odvaha. Co odvážného jste ze svého pohledu vykonal?

Řekl bych, že jsem optimista, a na to je potřeba hodně odvahy v dnešním světě.

jsem malé dítě, vozili mě v kočárku a měla jsem jednu větu. Řekla jsem: „A co Dorotka?“, to bylo všechno.

Považujete některou z Vašich divadelních rolí za zásadní?

Já nemám úplně velké role, akorát v Žebrácké opeře jsem přebrala po své starší sestře, která otěhotněla, hlavní roli. Tu bylo zajímavé si vyzkoušet, zároveň jsem poprvé hrála nějakou vážnou roli. Jinak mívám většinou takové ty potrhle, dětské role.

Jeden Váš kolega nám poradil, abychom se Vás zeptali, jestli raději pomáháte nebo chráníte. (smích) Obojí.

A k tomu se nám hezky váže letošní téma spojující celou přehlídku, odvaha. Připadáte si odvážná?

To je těžká otázka. Myslím, že ve své práci musím být trochu odvážná. Odvaha je přestat myslet sám na sebe a udělat něco dobrého pro ostatní i za cenu, že já na tom budu trpět.

Jak to vidí divadelníci

- Byla jsem nadšená ze scény, přišla mi fantastická. Celé představení bylo krásně barevné.
- Poprvé jsem viděla balet v gumákách.
- Nejvíce se mi líbilo jejich podání, třeba efekty v rybníku.
- Představení hodně oživila hudba, která nebyla reprodukována.
- Všichni hráli naplno, byla z nich cítit obrovská energie.
- Představení bylo kompaktní, od začátku do konce se bylo na co dívat, nebylo tam slabé místo.
- Úžasná a dotažená byla práce s loutkami.

... přehlídka v tužce

Výsledky hlasování

líbilo	143
líbilo s výhradami	2
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlednutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz.

Všechna vydání V(n) budou postupně zveřejňována na webu a facebooku DS Jiřího Voskovce a též na facebooku přehlídky Voskovcova Sázava na odkazech:

www.divadlo-sazava.cz
www.fb.com/dsjvs
www.fb.com/voskovcovasazava